

J. M. Hansen: Det synes mig, at Sagen er bleven meget klarere efter, hvad den høitærede Justitsminister yttrede, saalænge han ikke gif udenfor selve Spørgsmaalet. Den ærede Justitsminister indrømmede udtryffeligt, at Fanger havde en Ret til at behandles efter Dommen, men han fandt, at den Mangel, der fra Forslagskillernes Side var tilstede, var den, at de ikke havde beviist, at den foreslaaede Maade at exequere Straffen var udenfor Dommen (Hør); det er netop det, jeg vilde bede om at høre og at lægge Mærke til. Saasnart altsaa der foreligger Beviis for, at den heromhandlede er en anden Straf end den, der er udtalt ved Dommen, saa er man efter den ærede Ministers Raisonnement pligtig til at respectere Dommen og ikke berettiget til ved Lov at forandre den; men jeg troer, at man overmaade let kan føre et saadant Beviis, som er klart, bestemt og uimodsigeligt, thi det føres ved selve den ærede Justitsministers Lovforslag. Dersom virkelig den foreslaaede Straffemaade ikke var nogen anden end det Forbedringshuusarbeide, hvorpaa Dommene lyde, saa vilde jo den Bemyndigelse, som i Lovforslaget gives Ministeren til at anvende en ny Straffemaade, slet ikke være nødvendig, men finder han selv, at det er nødvendigt at staae en Lov, som tillader ham at anvende den nye Straffemaade paa de Fanger, der allerede ere idømte Forbedringshuusarbeide, saa ligger deri, at dette ikke er det Forbedringshuusarbeide, hvortil disse Fanger ere dømt. Naar der tillige ligger i Lovudkastet, hvad ogsaa idag er gjentaget af den ærede Minister, at man for ikke at gjøre Bedkommende nogen Uret ved at indføre denne strengere Straf giver dem en Afkortning i den Tid, hvori de ere inddømte, saa ligger jo atter deri, at man for ikke at paalægge dem Noget, der er strengere, end hvad de ere idømte, erkjender det for nødvendigt at forkorte deres Straffetid, at det er aabenbart, at det, her er Tale om, er en ganske anden Straf end den, der ved Dommen er paalagt de Bedkommende. Der er altsaa baade ved den Bemyndigelse, som Lovudkastet forlanger for Ministeren til at anvende den foreslaaede Straffemaade som ogsaa ved den Forkortelse i Straffetiden, som deri bestemmes, ligefrem ført et klart og bestemt Beviis

for, at det i Lovudkastet omhandlede Forbedringshuusarbeide er et andet end det hidtilværende, da disse Lovbestemmelser ellers vilde være Ministeren aldeles usornbde. Naar nu den ærede Minister, som i det, der af Forslagsstillerne er ansøgt, har villet savne Beviis for deres Paastand, i det Følgende kom til at sige, at de paagjældende Fanger ere idømte Forbedringshuusarbeide, og at det, der i Lovudkastet er opstillet, ogsaa er Forbedringshuusarbeide, hvorfor man ifølge Dommen er berettiget til at paalægge dem det, saa kommer det mig, at den ærede Minister kom til at gjøre, hvad han paastod, vi gjorde, nemlig at bevæge sig i en Kred; thi først at sige, det er nødvendigt, at jeg ved Lov faaer Myndighed til at forandre den Straf, de nuværende Fanger ere idømte, og dernæst at sige, at den Straf, jeg vil have Tilladelse til at anvende paa dem, er ikke nogen anden end den, de ere idømte. Det er dog aabenbart at gaae i en Kred. Dersom vi kunne faae bestemt og afgjort Bished for, at den ærede Minister mener, at han ikke ifølge Dommen er berettiget til at anvende denne Straf paa de nuværende Fanger uden at faae en Lov derfor, saa mener jeg, at Thinget maa vedtage det principale Forslag, men dersom den ærede Ministers Mening virkelig er den, at det Forbedringshuusarbeide, de nuværende Fanger ere idømte, er det samme, som her er foreslaaet, og at han ikke behøver nogen ny Lov for at bringe det i Anvendelse paa dem, saa maage vi, mener jeg, vedtage det subsidiære Forslag. Jeg vilde derfor ønske, at den ærede Justitsminister uden mange og lange Omvøb, kort og klart vilde sige, om han troer at kunne anvende denne Straffemaade paa de nu inddømte Fanger uden Lov, eller om han troer, at en saadan er fornøden — derefter mener jeg, at Thinget burde rette sig, og at man, som jeg allerede har udtalt, i første Tilfælde bør stemme for det subsidiære Forslag, men i det sidste Tilfælde, naar Ministeren ikke troer at kunne anvende denne Straffemaade paa Fanger, der ere idømte Forbedringshuusarbeide, uden han ved Lov bliver bemyndiget dertil, saa antager jeg — og det ligger ogsaa i den ærede Ministers egne Ord, naar han siger, at Fangerne ere berettigede til